

KIKI VAN DIJK

WINTERBERG

Een skiweekend dat alles zal veranderen

THRILLER

PROLOOG

WOENSDAG 29 JANUARI

‘Moby, kom.’

De bruine oren van de beagle doken op uit een sneeuw-
hoop. Even keek hij haar aan, maar toen sprong hij toch
weer terug het bos in.

‘Nog een klein stukje dan,’ zei ze meer tegen zichzelf dan
tegen de hond. Eigenlijk wilde ze naar huis. Na een hele
dag in de keuken staan was ze moe en met de invallende
schemer kon ze maar aan één ding denken: haard aan, glas
wijn en met een dekentje op de bank. Toch draaide ze het
kronkelige pad in, de hond verdiende een lange wandeling.
Door de eindeloze regen van vandaag had hij de hele dag
binnen gezeten.

Ze zag de wolkjes van haar adem omhoog krullen en
dook dieper in haar kraag. Het voelde alsof ze door een
mist liep die steeds dichter werd en langzaam haar botten
verkleumde. Ze vond het verschrikkelijk als het zo water-

koud was. Liever min tien en krakende sneeuw dan deze vochtige twee graden boven nul.

Het pad werd steiler en ze zakte met haar sneeuwlaarzen in een plas smeltwater. Al dooide het vandaag, het bos was nog steeds helemaal wit. De storm van vorige week had meer dan anderhalve meter sneeuw gebracht. Ongekend veel voor Winterberg. Dat door de gierende sneeuwjachten hun bergrestaurant onbereikbaar was geweest, had ze nog niet eerder meegemaakt.

Het soppen van haar laarzen was nu het enige geluid dat ze hoorde. Dit gedeelte van het bos was altijd uitgestorven. Zelf vond ze de rust prettig, maar oudere mensen uit het dorp weigerden hier te wandelen. Ze noemden deze plek unheimisch, maar wilden nooit uitleggen waarom.

Door de duisternis zag ze alleen aan de witte punt van Moby's staart waar hij liep. Haar tenen begonnen te tintelen en ze stampte in de sneeuw, maar ze kreeg ze niet opgewarmd. Teruglopen naar de auto werd steeds aantrekkelijker. Over een kwartiertje zou ze thuis kunnen zijn en hopelijk wilde Baruch de goulash alvast opzetten.

Ze viste haar mobiel uit haar zak, maar nog voordat ze zijn naam had ingetikt, zag ze dat ze hier geen bereik had.

'Verdorie, ook dat nog. Moby, kom we gaan,' riep ze in de richting van zijn kwispelende staart en ze wilde zich al om-draaien. De opvoeding van hun hond was niet goed gelukt, maar in het bos luisterde hij meestal wel, meer uit verlatingangst dan uit gehoorzaamheid.

'Moby!' riep ze nog een keer toen ze hem niet meteen zag

komen. Het bos bleef doodstil, ze hoorde zelfs geen kraakend takje, alsof er een soort geluidsvacuüm was ontstaan. Ook zijn staart was nu uit beeld verdwenen.

‘Moby, waar ben je in vredesnaam? Kom. Ik heb het ijskoud.’

Weer hoorde ze niets.

‘Moby,’ riep ze opnieuw. ‘Hier.’

Ze tikte de zaklamp op haar telefoon aan en liep het steile weggetje terug naar boven. De smalle bundel gaf net genoeg licht om het pad te kunnen blijven volgen. Ze floot op haar vingers en ineens hoorde ze een diep gegrom.

‘Moby?’

Als reactie begon haar hond te blaffen en wegzakkend in de sneeuw rende ze de lage struiken in. In het zwakke licht zag ze zijn bek vol bloed.

‘Gek beest, wat heb je gedaan?’

Hij blafte harder en bewoog wild met zijn kop.

‘Heb je pijn?’ vroeg ze zo rustig mogelijk, maar ze hoorde de angst in haar stem. ‘Heb je je ergens geschaafd? Wacht, ik kom je helpen.’

De lichtstraal van haar mobiel bewoog onrustig tussen de struiken door en bloedspetters verschenen in beeld. Haar keel vernauwde. ‘Of heb je weer een muis te pakken?’

Moby hield even zijn kop schuin alsof hij haar probeerde te begrijpen maar dook daarna de sneeuw weer in. Grommend begon hij aan iets te trekken en ineens had hij een stuk stof in zijn bek.

‘Bah, laat los,’ zei ze streng en ze trok aan de blauwe lap

tussen zijn tanden. Er schitterde iets in de sneeuw. Ze duwde zijn kop weg en zag een diamanten ring, aan een stijf bevroren hand.

‘Nee!’ gilte ze, en struikelde naar achteren. Ze gleeed weg, stond weer op en rende de struiken uit. Moby stoof blafvend achter haar aan. Het bloed klopte in haar slapen. Zonder te kunnen zien waar ze liep, holde ze het pad af naar beneden. Op de parkeerplaats had ze zeker bereik.

Takken schuurden langs haar gezicht maar ze voelde geen pijn. Haar spieren kregen een ongekende kracht en binnen een paar minuten rende ze het bos uit. Haar auto kwam in zicht en ze pakte direct haar mobiel. Om op adem te komen zoog ze extra koude lucht naar binnen en belde 112.

Struikelend over haar woorden vertelde ze wat ze had gezien.

‘Een lijk zegt u? Van een vrouw?’

‘Ja, boven op de Neuastenberg,’ zei ze hijgend. ‘Vlak bij het Berghotel op de parkeerplaats Lenneplätze. Daar sta ik nu ook.’

‘Weet u zeker dat ze dood is?’ vroeg de telefoniste.

Ze slikte. Hoe kon ze vergeten zijn dat te checken? ‘De hand was verstijfd en helemaal grijs.’

‘U hebt alleen de hand gezien?’

‘Ja, de rest van het lichaam lag denk ik onder een hoop sneeuw.’

‘Denkt u?’ Ze hoorde de telefoniste kuchen. ‘Maar u bent er wel zeker van dat het om een vrouw gaat?’

‘Ik zag een diamanten ring,’ zei ze, terwijl ze Moby over

zijn kop aaide, meer als troost voor zichzelf dan om hem gerust te stellen. ‘Sorry, ik heb niet goed gekeken. Ik was zo geschrokken.’

‘Natuurlijk, dat begrijp ik,’ klonk de stem nu vriendelijker. ‘Dat gebeurt vaker. Maakt u zich geen zorgen. De politie is al onderweg. Bent u zelf in gevaar?’

Haar adem versnelde weer. Daar had ze niet aan gedacht en ze keek de verlaten parkeerplaats rond. Haar Toyota stond recht onder de enige lantaarnpaal en het gelige licht gaf de hopen sneeuw een grauw randje. Een rilling kroop over haar rug.

‘Volgens mij is hier niemand,’ zei ze, en ze lijnde Moby aan. ‘Zal ik in mijn auto wachten?’

‘Dat is een goed idee. Ik blijf ondertussen aan de lijn. Mag ik uw naam noteren?’

‘Birgit Schillinger. Van het Salettl-restaurant.’

‘Oké, mevrouw Schillinger, loopt u nu naar uw auto? Ik zie hier op het scherm dat ze er over een paar minuten zijn.’

Een ijzige windvlaag gleed langs haar benen. Ze trok Moby mee. ‘Ik ben er bijna.’

Ze rende over het lege terrein naar haar auto, hielp de hond de achterbak in en net toen ze zelf achter het stuur kroop, hoorde ze de sirene. ‘Volgens mij komen ze in de buurt.’

‘Klopt,’ zei de vrouw. ‘De heren Degener en Lohse zullen u zo verder helpen. Houd nog even vol.’

Haar handen begonnen te trillen en ze durfde niet naar het bos te kijken. Wie had ze daar in hemelsnaam zien liggen?

1

ROOS

DONDERDAG 23 JANUARI

‘Zijn we er al?’ vroeg Janet, terwijl ze zich uitrekte. ‘Die vier uur gingen snel.’

Roos keek in haar achteruitkijkspiegel en zag de warrige krullen van haar vriendin opduiken. ‘Als je de hele rit slaapt wel ja. Dan zijn we er zo.’

Katinka zette de radio wat zachter. ‘Jij kan snurken zeg.’

‘Wees blij dat ik even mijn rust neem.’ Janet boog zich naar voren. Haar brede schouders pasten net tussen de voorstoelen in. ‘Ik ben kapot. Dit weekend komt mij fantastisch uit.’

‘Goed zo. Dat hoopte ik al. Ik wilde jullie eens lekker verwennen,’ zei Roos, terwijl ze net na Arnsberg de snelweg afreed. Tot haar verrassing herkende ze niets van de omge-

ving. Misschien kwam het omdat ze nu voor het eerst zelf achter het stuur zat, maar er stonden meer huizen en lelijke reclameborden dan in haar herinnering. ‘Al ziet het er hier wel wat treurig uit. Duimen dat het boven beter is.’

Haar vriendinnen reageerden niet. Ze hadden vooral aandacht voor elkaar, zoals vaker in hun discussies gebeurde. Katinka draaide zich om naar Janet. ‘Rust is zo belangrijk. Je moet echt goed op jezelf letten.’

‘Dat vind ik altijd zo makkelijk gezegd. Hoe let je nou goed op jezelf? Het leven gaat ook gewoon door,’ zei Janet, die kauwgom uitdeelde. ‘Je kan toch niet even lekker een paar dagen in je bed blijven liggen?’

Roos draaide bij een rotonde de smalle provinciale weg op. Meteen hadden ze een weids uitzicht over het Rothaar-gebergte. Hier stopten ze vroeger vaak voor een panorama-foto. ‘Kijk nou toch, dit lijkt wel een film. Zo mooi, al die verschillende bergen in laagjes achter elkaar.’

Na een korte knik van erkenning praatten haar vriendinnen gewoon door, zonder echt naar elkaar te luisteren.

‘Nietsdoen zou wél moeten kunnen,’ zei Katinka, en ze drukte de kauwgom uit de strip. ‘We werken allemaal veel te hard. In mijn praktijk zie ik elke dag de verwoestende gevolgen.’

Ik doe momenteel helemaal niets, zou Roos nu eigenlijk moeten zeggen, maar ze zei het niet. Anders had ze meteen alles moeten uitleggen en daar was het nog te vroeg voor. Als het haar al lukte om het dit weekend met haar vriendinnen te delen.

‘Volgens mij vraagt de samenleving erom,’ zei ze daarom zo neutraal mogelijk. ‘Daar kan je toch niet aan ontkomen?’

‘Precies!’ Janet sloeg van enthousiasme net te hard op de leuning. Roos voelde een dreun in haar rug. ‘Dat zeg ik nou ook altijd. Iedereen verwacht meteen een reactie op een mail. Ook om negen uur ’s avonds. Zelfs op zondag.’

Het viel Roos op dat in het dal al behoorlijk wat sneeuw lag. Harold had in zijn laatste mail gezegd dat het in het gebied al wekenlang ongelofelijk koud was geweest. Zijn uitnodiging om weer eens in het hotel te komen logeren had haar verrast, maar was perfect getimed. Na alles wat er de laatste maanden was gebeurd, had ze behoefte aan reflectie. Zo’n vertrouwde plek kon daar misschien bij helpen. Het gaf haar hopelijk de rust om alles op een rijtje te kunnen zetten.

‘Eén ding is zeker...’ ging Katinka onverstoorbaar door, terwijl ze de plooiën uit haar broek streek. ‘We gaan dit met zijn allen niet lang meer volhouden. Het aantal burn-outs schiet omhoog. Maandenlange wachtlijsten voor mijn mindfulness-trainingen. Dat is toch niet gezond?’

‘Even geduld moeten hebben lijkt mij anders heel therapeutisch,’ zei Janet met haar mond inmiddels vol kauwgom. ‘Heel mindful ook.’

‘Hè, wat flauw,’ zei Katinka, maar ze glimlachte toch. Zo ging het vaak. Al sinds het begin van hun vriendschap vijftientig jaar geleden in een Utrechtse kroeg, kon Janet Katinka binnen een paar minuten op de kast jagen. Wat ze allebei heerlijk leken te vinden.

‘Dit weekend doen we in ieder geval lekker niets,’ besloot Roos en ze schakelde terug naar de tweede versnelling. De weg kronkelde nu echt de bergen in, de sneeuw langs de rand was zeker al tien centimeter hoog. ‘Misschien wat skiën, maar verder vooral veel lachen.’

‘Dat laatste zal moeilijk worden,’ zei Katinka met gespeelde somberheid. ‘Althans, met mij erbij.’

Janet klopte op haar schouder. ‘Nou Tink, dat getuigt in ieder geval van een gezonde dosis zelfkennis.’

Roos glimlachte en ze draaide de muziek weer harder. Luid ‘Brother Louie’ van Modern Talking meezingend reden ze Winterberg binnen. Na een grote parkeerplaats aan haar linkerhand draaide ze het centrum in.

‘Dit is precies de tiende keer dat ik hier ben,’ zei ze, maar het voelde minder vertrouwd dan ze had gehoopt. De hoge witte kerktoren kwam haar nog bekend voor, maar aan de rest van de huizen had ze geen enkele herinnering. Ze reed langzaam de Hauptstrasse in. Een snowboardwinkel, een Ierse pub en een groot resort direct aan de weg; ze had het allemaal nog nooit eerder gezien. ‘Uhm, ik dacht dat ik meer zou herkennen.’

‘Het ziet er toch best leuk uit,’ zei Katinka toen ze langs een grote kledingzaak reden. Het rek op de stoep met verkleurde bodywarmers rammelde in de wind. ‘Misschien alleen een beetje kneuterig.’

‘Beetje?’ riep Janet. ‘Kijk nou, daar is zelfs een Nederlands pannenkoekenrestaurant. Hoezo zou je in het buitenland per se een Nederlandse pannenkoek willen eten?’

‘Omdat een *bratwurst* te spannend is?’ grinnikte Katinka. ‘Ik weet het niet hoor. Alles is zo veranderd. Het lijkt minder gezellig. O kijk daar, de skischans heeft het gelukkig nog wel overleefd.’ Roos wees naar het scherpe zwarte silhouet van de St. Georg tegen de achtergrond van vage, grijze wolken. ‘Als kind was ik als de dood voor dat ding, het is zo hoog als je er vlak naast staat.’

Haar vriendinnen knikten weer instemmend en praatten door over Nederlanders die op vakantie liever friet van Piet aten dan zich verdiepten in de lokale keuken. Ondertussen zag Roos dat de besneeuwde straten er verlaten bij lagen. Alleen enkele oudere mensen met warme mutsen en diep weggedoken in hun winterjassen schuifelden voorzichtig over de verijsde stoepen voorbij.

Hoezo had ze gedacht dat er niets veranderd zou zijn? Natuurlijk ging het leven hier ook gewoon door. Was ze nou zo’n tragisch figuur geworden die mooie jeugdherinneringen opzocht omdat het heden te pijnlijk werd?

‘Is dat de plek waar je vroeger altijd kuurde?’ vroeg Janet en ze wees naar het bordje VITALPARK langs de kant van de weg.

‘Nou kuurde...’ zei Roos aarzelend. Ze stopte voor twee kinderen die met een slee in de hand de zebra overstaken. ‘Als je dat zo zegt, klinkt het nogal ouderwets. Maar je hebt gelijk, ik kwam hier inderdaad als mijn astma te heftig werd. Meestal een maand lang. De frisse, ijlere lucht hielp echt.’

‘En kwamen je ouders dan mee?’ vroeg Katinka met haar zachte therapeutenstem.

‘Mijn moeder altijd. Mijn vader soms, die moest vaak gewoon werken.’

Hoewel dat waarschijnlijk waar was, had ze toch weleens gedacht dat haar moeder liever alleen ging. Dat voor haar de weken in Winterberg een vlucht uit haar benauwde Friese omgeving waren. Ze bloeide op als ze hier in het dorp rondliep, de bibliotheek in dook of lange wandelingen in de bossen maakte.

Katinka legde een hand op haar arm en kneep even. ‘Ingrijpend hoor, voor een kind. Zo lang weg uit je vertrouwde omgeving.’

‘Ingrijpend? Ben je gek, ik vond het geweldig.’ Roos stuurde de auto de rotonde driekwart om. Ineens herkende ze weer dat ze voor het hotel hier bij het bronzen oorlogsmonument omhoog moest rijden. ‘Geen school, geen pianoles. De weken hier voelden als vakantie.’

‘En dan sliep je elke keer in hetzelfde hotel?’ vroeg Janet, die graag de feiten op een rij had. ‘Waar wij nu ook gaan logeren?’

‘Yep. Hotel Bremberg, hier boven op de Altastenberg. Ik denk nog vijf minuutjes rijden. En kijk,’ zei Roos en ze wees voor Katinka langs. ‘Daar tussen de bomen zie je de skipeste. Perfecte sneeuw volgens mij.’

Onmiddellijk drukte Janet haar neus tegen het raam. ‘O, dat ziet er veilig uit. Hooguit lichtrood. Dat kan ik nog wel aan.’

‘Ik heb juist zin in een zwarte piste,’ zei Katinka terwijl ze haar lange blonde haren in een staart bond, alsof ze zich al

klaarmaakte voor de eerste afdaling. ‘Zouden ze hier ook buckelpistes hebben?’

Terwijl Janet Katinka van opschepperij beschuldigde draaide Roos de oprijlaan van Hotel Bremberg in. Tussen de besneeuwde boomtoppen door zag ze het scherpe puntdak opdoemen en haar harts slag versnelde. Die twee torens, de houten balkonnetjes, de ontbijtserre en de uitbouw met het zwembad; hier was helemaal niets veranderd. Zelfs de rode loper op de keurig schoongeveegde bordestrap lag er nog.

‘Dit is bizar,’ zei ze, en ze reed langzaam de parkeerplaats op. ‘Alles is nog precies hetzelfde. Echt alles. Alsof ik de jaren tachtig binnen rij.’

‘Een weekendje tijdreizen... Ik vind het nu al een succes,’ zei Janet en ze gaf Roos een kus op haar wang. ‘Veel dank hè.’

Katinka kneep haar weer even in haar arm. ‘Ja, echt bijzonder dat we dit met je mogen delen.’

‘Puur eigenbelang. Zonder jullie zou ik er geen bal aan vinden.’ Roos reed een van de laatste lege plekken in en zette de motor uit. Ze bleef nog even zitten. Het leek alsof ze haar moeders stem hoorde die zei dat ze haar haren moest borstelen voordat ze uitstapten. Ze hield ervan als ze samen keurig verzorgd bij het hotel aankwamen.

‘Gaat het?’ vroeg Janet, die via de achteruitkijkspiegel oogcontact zocht.

‘Fijne herinneringen,’ zei ze alleen en baalde tegelijkertijd van zichzelf dat ze nooit echt kon benoemen wat ze voelde. ‘Kom, we gaan.’

Zodra ze de autodeur opendeed begreep ze de veront-
rustende weerberichten beter. De wind had inderdaad
poolkwaliteit. Haar adem leek spontaan te bevriezen. ‘Ver-
dorie, wat is het koud. Snel, naar binnen.’

Ze gristen de rolkoffers uit de achterbak en probeerden
over de gladde sneeuw naar de ingang te rennen. Uit het
niets verschenen twee kerels in donkere jassen.

‘*Bitte warten*, we komen jullie helpen,’ gebaarde de lang-
ste man. Zijn grijze haren waren strak naar achteren ge-
kamd.

Ondanks zijn rimpels zag Roos direct wie hij was. ‘Ha-
rold, dat is lang geleden. Wat goed je weer te zien.’

‘Frau Rosa.’ Zijn glimlach brak zijn brede gezicht in twee-
en en onhandig stak hij zijn lange armen naar haar uit voor
een omhelzing. ‘*Willkommen zu Hause*.’